

Veronika Kovářová, 19 let

Masarykovo gymnázium, SZŠ a VOŠZ Vsetín

Anděl

Za oknem spatřila jsem anděla,
vlasý leskly se mu jako stříbro
a tiše jsem Boha prosila,
ať vrátí Adamovi jeho žebro.

Ať mu jej vrátí
a mě dá svobodu,
než se mi ten anděl svatý
dočista ztratí
z dohledu.

Volala jsem na anděla,
ať spočine v mých závěsech
a poví mi, jak to dělá,
že má stříbro ve vlasech.
A aby vzal mě pryč z té země,
kde Bůh mě stvořil pro muže,
však s žebrem lidským pořád ve mně,
si mne prý odvést nemůže.

Vždyť nemluvíme stejnou řečí,
tak nerozuměl mi ten anděl.
Jen mlčky hleděl do mých očí,
pak zakryl tváře rukama

a potají se trochu zarděl,
neb ve mně viděl Adama.
A bůh mé prosby nevyslyšel,
stále jsem jen člověk pouhý,
když měsíc na oblohu vyšel,
zmizel anděl i mé touhy.

Salomé

Tančím jako Salomé,
když na stříbrném podnose
tvá hlava, zrádný démone,
ušklíbá a směje se.

Tančím však z koutku mého oka,
slza na tvář dere se,
když vidím hlavu svého soka
na stříbrném podnose.

Co přála jsem si, stalo se,
tak proč toho teď lituji,
snad hlavu na stříbrném podnose,
ač nechci, stále miluji.

Chci

Chci cítit tvoji přítomnost
v každém atomu svého těla,
odpuť mi moji upřímnost,
odpuť, jsem-li moc smělá.

Snad osud zkřížil naše cesty,
přišelš mě roztrhat v kusy,
do žeber zaboř mi své prsty
a udus mě svými vlasy.

Mé mrtvé tělo sňaté z kříže,
ti darovali z protekce,
své jméno vyryj do mé kůže,
rozpuť se v krvi jako infekce.

Naše žíly zapleť do sebe
a pevně mě sevři v objetí,
už dýchám jenom pro tebe,
chci zemřít ve tvém zajetí.

Plíce chci místo kyslíku
naplnit tvou duší,
vyrvi mi srdce z hrudníku,
vždyť jen pro tebe buší.

Zabij mě až spadne noci opona

a ráno mi vdechni život nový,
trny mi drásají kolena,
když plazím se za tvými slovy.

Žádný dotek pro mě není dost,
kéž mol bys to pochopit,
chci být tvůj sval a tvá kost,
musím se v tobě utopit.

Litanie

Maria matko přečistá,
proč odvracíš svou tvář?
Když poklekám zde před Krista,
před jeho svatozář.

Což neslyšíš mé smutné srdce,
o milost tě prosící?
Což nevidíš mé seplé ruce?
Odpusť hříchy hříšníci.

Žízním po tvé lásce, panno,
tak napoj mě, než vyprahnu.
Než přehoupne se půlnoc v ráno,
než promodlím noc beze snů.

Oděj mě svým bílým rouchem,
vem mé tělo na milost,
naplň mě svým svatým duchem,
daruj mi svou nevinnost.

Maria, proč neslyšíš
můj prosebný hlas?
A proč svou tvář odvracíš,
Znovu, zas a zas?

V.

Mlčky svlékáš mé šaty

A ani sis nevšiml

Že jsem si kvůli tobě oblékla červenou podprsenku

Vím, že mě nemiluješ

Vím to, protože jsi mi to sám řekl

Pamatuješ?

Líbám tvé rty a necítím nic

Beru si tě do úst a necítím nic

Dávám se ti jako děvka a necítím nic

Dotýkáš se mého těla a necítím nic

protože to není moje tělo

Já nemám žádné tělo

Až budu usínat

Budu tě snažně prosit abys zůstal

I když vím, že mě nemiluješ

A že ráno bude postel prázdná

Protože ty mě nemiluješ

A já budu jen dál naivně čekat

Na dopis, který nepošleš

Na dopis, který nenapíšeš.

Smrt Kristova

Křesťané Boha zabili
a usedli na jeho trůn,
své lži mu do úst vložili,
Ipsi blasphemant Christum.

Jeho krev mají na rukou,
špiní jejich kolárky,
když pod černou klerikou
jim chrastí zlaté korálky.

Svou nenávist hlásaje
rouhají se jménu Boha,
ted' chce-li muž jít do ráje,
nesmí líbat svého druha.

A Kristus stále v hrobě leží,
už nikdy nevyjde z něj ven,
neb kněží ověnčení kříži
mu kryptu zalili betonem.